

93. МАМА НА СТЕФАН ДУМАШЕ

Мама на Стефан думаше:

– Стефане, синко Стефане,
що вехнеш, синко Караджа,
като вършина кършена,
кършена, недокършена,
по петровските пекове,
по никулденски студове.
Дали ти е стадо чумаво,
или ти е куче беснаво.

Стефан си мама думаше:

– Мале ле, мамо миличка,
нито ми е стадо чумаво,
нито ми е куче беснаво,
ми най се, мамо, научи,
една ми мечка планинска.
Ката ми вечер дохожда,
цървулите ми събува
и ги на нея обува,
че пак ги, мамо, събува
и ги на мене обува.

Мама на Стефан думаше:

– Синко ле, Караджа Стефане,
то не е мечка планинска,
ми най с мома змейница.
Ти вземи, синко Стефане,
на една змия сърцето
и на пепелешка крилцето,
че ги в огъня изгори.
Вечерта, кога пак дойде,
тази ми мечка планинска,
ти я със пепел посипи.